

[Erhard Jakobsen.]

både kræver en hel del penge og flere år. Men der er en ting, som foruroliger folk ude i området, og det er, at det stadig ser ud, som om Lundtoftebanen hos de danske statsbaner har en fortrinstillig fremfor Hundigebanen. Det er uforståeligt for dem, der bor derude, og det er også uforståeligt for mig, og jeg vil bede ministeren om, hvis det er muligt for ham, at sige noget om det i dag, men i alt fald på ny at have opmærksomheden henvendt på det vældige behov for en bane ned igennem de stærkt voksende områder ved Køgebugt.

Endelig har jeg et spørgsmål af mere principiel karakter, et spørgsmål, som vel nok har interesse mange steder rundt omkring i landet, men som er rejst i et område, jeg som borgmester har med at gøre. Det er spørgsmålet om erstatning til forretninger, hvis omsætning går ned på grund af vejarbejder og vejomlægning. I forbindelse med Hareskovbanen har der været en række eksempler herpå, og nogle af dem har været i Gladsaxe kommune, hvor jeg har haft dem på nært hold. Det er et spørgsmål, om den lovgivning, vi har på dette område, ikke er ved at være forældet. Så vidt jeg ved, er det forordningen af 1845, der er gældende. Der siges i dens § 11, at erstatningen for arealafståelser skal fastsættes efter nøje overvejelse af samtlige foreliggende omstændigheder efter den værdi, som jorder af lignende beskaffenhed efter tidens og egnens priser har i handel og vandel. Det betyder, at hvor der er tale om egentlige arealafståelser, skal der ydes en erstatning, som modsvarer værdien af jorden i handel og vandel, og så skal der tillige ydes en ulempeerstatning. Altså, blot der af et areal afstås 1 m², skal der ydes såvel erstatning for jorden som for ulempe; men hvis der påføres en ejendom en række ulemper, men der ikke afstås en tomme jord, har ejeren i de fleste tilfælde ikke mulighed for at få erstatning.

Dette kan vist ikke være rigtigt med de voldsomme vejudvidelser, vi må forudse. Efterhånden som — ja, jeg vil ikke sige alle, men mange flere mennesker får bil, vil tilfældene sikkert blive mange ude omkring i landet, hvor man kommer i den situation, at man ikke med rette kan pålægge enkelte borgere at bære så store

ulemper, som der her er tale om. Jeg forstår, at man ved domstolene er vejet tilbage for at tillægge myndighederne nogen skyld i disse tilfælde — ja, nu tror den højtærede fiskeriminister straks, at jeg taler om grundskyld, men det er det selvfølgelig ikke, det er culpa, der her er tale om. Man er bange for at tillægge myndighederne nogen skyld i denne forbindelse, og det kan der vel sådan set heller ikke være tale om. Jeg beder imidlertid om, at man i ministeriet overvejer, om der ikke kunne være tale om et ansvar uden culpa, et ansvar uden skyld, om ikke det var en naturlig løsning i dette tilfælde. Vi har i Københavns amt mange tilfælde, hvor det ville være rimeligt at give erstatning, men hvor man ikke ved nogen domstol kan få tilkendt erstatning. Det er et problem, som mange mennesker vil komme til at stå over for, og jeg beder derfor om, at man overvejer det.

Til slut blot en bemærkning til det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, der mente — jeg havde desværre ikke lejlighed til selv at høre det ærede medlems tale for lidt siden, men det ærede medlem har refereret den for mig i hovedtræk — at nu var tiden inde for mig til at holde op med at rende rundt i landet og holde taler om biler; nu var tidspunktet inde, da jeg skulle gøre det herinde i stedet for, for nu ventede hele befolkningen — eller var det kun en del af den? — at jeg ville komme med et lovforslag. Hvis befolkningen har fået sådanne forventninger, er det ikke forventninger, jeg har fremkaldt dér, hvor jeg har talt. At det bliver refereret på den måde, kan jeg ikke gøre for. Jeg sidder på bageste række i denne sal, og det tilkommer ikke mig at fremsætte lovforslag om dit og dat. Hvad jeg har ønsket at pege på over for befolkningen dér, hvor jeg har talt, er, at jeg personlig ikke kunne se, hvad det var for forhold, der talte for den meget høje omsætningsafgift, vi har her i landet. Det tror jeg mange mennesker har forstået.

Derudover skal jeg blot sige — og det har jeg også sagt på møderne — at jeg indtager ganske det samme standpunkt som den højtærede finansminister; jeg mener, at der må kunne foretages en omlægning, uden at man behøver at fratage den højt-